

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 1/2013
13.03.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Драгана Јоцића, Зорана Таталовића и Јанка Лазаревића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Милована Рашуо и др, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. ст. 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Милована Рашуо, адв. В.П. и браниоца окривљених Драгана Миљановића и Милана Обрадовића, адв. К.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 254/10 од 28.10.2011. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 9/12 од 14.09.2012. године, у седници већа одржаној дана 13.03.2013. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окр. Милована Рашуо, адв. В.П. и браниоца окр. Драгана Миљановића и Милана Обрадовића, адв. К.Б., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 254/10 од 28.10.2011. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 9/12 од 14.09.2012. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење К.По1 254/10 од 28.10.2011. године, између осталих, изреком под I окр. Драган Миљановић и Милан Обрадовић оглашени су кривим због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које је окр. Драгану Миљановићу утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, а окр. Милану Обрадовићу казна затвора у трајању од шест месеци и продужено кривично дело тешке крађе из члана 204. став 3. у вези става 1. тачка 1, 2. и 3. у вези члана 61. и члана 33. КЗ за које је окр. Драгану Миљановићу утврђена казна затвора у трајању од две године и шест месеци а окр. Милану Обрадовићу казна затвора у трајању од осам месеци и осуђени и то: окр. Драган Миљановић на јединствену казну затвора у трајању од три године у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору од 21.01.2010.године до 15.09.2010.године, а окр. Милан Обрадовић на јединствену казну затвора у трајању од једне године у коју

казну му се урачунава време лишења слободe од 21.01.2010. године до 23.01.2010. године.

Истом пресудом Милован Рашуо оглашен је кривим због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 2. и става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и два месеца и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 21.01.2010. године до 05.02.2010. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 9/12 од 14.09.2012. године, уважене су жалбе браниоца окривљеног Милана Анђића, адвоката Д.А., бранилаца окривљених Драгана Миљановића и Милана Обрадовића, адвоката К.Б. и адвоката В.Д., браниоца окривљеног Николе Бокића, адвоката М.К. и браниоца окривљеног Жељка Петровића, адвоката З.К., у погледу правне оцене дела и жалба Тужиоца за организовани криминал у погледу одлуке о кривичним санкцијама у односу на окривљеног Милана Анђића, Драгана Миљановића, Милана Обрадовића, Николе Бокића и Жељка Петровића, као и у односу на окривљеног Милована Рашуо и преиначена пресуда Посебног одељења Вишег суда у Београду К.По1 254/10 од 28.10.2011. године, тако што је Апелациони суд у Београду кривично-правне радње окривљеног Милана Анђића (које се односе на организовање криминалне групе у циљу вршења више кривичних дела тешке крађе из члана 204. Кривичног законика) и кривично-правне радње окривљеног Драгана Миљановића, Милана Обрадовића, Николе Бокића и Жељка Петровића (припадника групе, што је наведено у ставу I изреке првостепене пресуде) и кривично-правне радње ових окривљених које су означене у ставу II изреке пресуде, за које су окривљени оглашени кривима, правно квалификовао као једно продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 3. у вези става 1. тачка 1., 2. и 3. Кривичног законика у вези са чланом 61. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 72 од 03.09.2009. године), за које окривљеном Милану Анђићу претходно је утврдио казну затвора у трајању од четири године, а за кривично дело наведено у ставу I изреке првостепене пресуде (које се односи на организовање криминалне групе у циљу вршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. Кривичног законика) из члана 346. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од једне године, док окривљеном Миловану Рашуо за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 2. и 1. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика, описано у ставу IV изреке првостепене пресуде, утврдио казну затвора у трајању од једне године и осам месеци, а задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од шест месеци за кривично дело злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. Кривичног законика које је наведено у ставу I изреке, па је суд окривљене применом члана 4, 42, 45, 54, 63. Кривичног законика у односу на окривљене Милана Обрадовића, Николу Бокића и Жељка Петровића и применом одредбе чл. 56. и 57. Кривичног закона осудио између осталог и окр. Драгана Миљановића на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 21.01.2010. године до 15.09.2010. године, окр. Милана Обрадовића на

казну затвора у трајању од једне године у коју му се урачунава време лишења слободе од 21.01.2010. године до 23.01.2010. године и окр. Милована Рашуо на јединствену казну затвора у трајању од две године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 21.01.2010. године до 05.02.2010. године, док су жалбе браниоца окривљеног Милана Анђића, адвоката Д.А., бранилаца окривљених Драгана Миљановића и Милана Обрадовића, адвоката К.Б. и адвоката В.Д., браниоца окривљеног Николе Бокића, адвоката М.К., браниоца окривљеног Жељка Петровића, адвоката З.К. и тужиоца за организовани криминал у осталом делу, као и жалбе браниоца окривљеног Љубинка Павковића, адвоката Ж.Н. и браниоца окривљеног Давора Кнежевића, адвоката Н.Р. и адвоката Н.Ј. одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окр. Милована Рашуо, адв. В.П., на основу члана 485. тачка 1. ЗКП, јер је повређен закон на штету окривљеног, са предлогом да се првостепена и другостепена пресуда у односу на окр. Милована Рашуо укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, или да се првостепена и другостепена пресуда преиначи и окр. Милован Рашуо ослободи за кривично дело из члана 346. став 2. КЗ, а у погледу кривичног дела из члана 359. КЗ да се иста преиначи у погледу правне квалификације и да га Врховни касациони суд осуди на примерену казну за наведено кривично дело, као и да се у у смислу члана 488. став 3. КЗ одложи извршење казне према овом окривљеном,

- бранилац окр. Драгана Миљановића и Милана Обрадовића, адв. К.Б., на основу члана 485. став 1. тачка 1. и става 4. у вези са чланом 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, као и да одложи извршење казне према овим окривљенима.

Након што су поднети, захтеви за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и достављени јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу чл. 488. ст. 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоце окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, по оцени навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Изнети наводи захтева браниоца окривљеног Милована Рашуо којима се указује да су првостепени и другостепени суд повредили закон на штету овог окривљеног јер за кривично дело из члана 346. став 2. КЗ нису дали јасне разлоге о одлучним чињеницама, на основу којих би се са сигурношћу могло утврдити постојање овог кривичног дела у радњама окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, односе се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Ово са разлога, што је наведеном одредбом ограничено право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости како временски, тако и у погледу разлога због којих окривљени може поднети овај ванредни правни лек, а који законски разлози су у поменутој одредби таксативно набројани, при чему повреда одредбе члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП није предвиђена као законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Имајући у виду одредбу члана 71. тачка 5. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72 од 28.09.2011. године) која прописује да бранилац има право да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени, Врховни касациони суд налази да, следствено томе, ни бранилац окривљеног не може поднети захтев за заштиту законитости мимо разлога предвиђених у члану 485. став 4. ЗКП.

Наводима захтева да окр.Милован Рашуо није имао сазнања о постојању било какве организоване криминалне групе, те да је то обавезивало суд да утврди „као чињенично питање“ умишљај окривљеног, да то припадништво „докаже доказима, а не паушалним и погрешним оценама“, у суштини се оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом. Међутим, сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП, чињенично питање утврђено у редовном поступку, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Стоји чињеница, да је првостепени суд приликом правне оцене инкриминисаних радњи повредио кривични закон, када је окр. Милована Рашуо огласио кривим за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 2. и става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, и да је исту повреду учинио и другостепени суд када је потврдио првостепену пресуду у погледу правне квалификације дела окривљеног.

Наиме, правноснажним пресудама утврђено је да је окривљени Милован Рашуо, поступао у својству службеног лица – припадника МУП-а Републике Србије, при чему је окривљени прекорачио своја службена овлашћења.

По налажењу Врховног касационог суда у описаним радњама у ставу четири изреке првостепене пресуде, окр.Милована Рашуо стоје сва законска обележја кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика, а не кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 2. и става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, како погрешно сматрају првостепени и другостепени суд. Стога се правна оцена дела окривљеног правноснажним пресудама основано оспорава у захтеву браниоца.

Међутим, како је за кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ прописана казна затвора у трајању од 2 до 12 година, а за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 2. и става 1. Кривичног законика прописана казна затвора у трајању од једне до 8 година, то по оцени Врховног касационог суда, произилази да је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен закон у корист окривљеног Милована Рашуо, па

је стога Врховни касациони суд само утврдио наведену повреду закона не дирајући у правноснажне пресуде против којих је захтев подигнут.

Бранилац окривљеног Драгана Миљановића и Милана Обрадовића у захтеву наводи да су првостепена и другостепена пресуда донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер се заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест на аудио записима и транскриптима телефонских разговора окривљених и на видео записима окривљених сачињеним на основу наредбе истражног судије Окружног суда у Панчеву.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, исту повреду закона бранилац је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на страни 12 и 13 образложења, дао веома јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, с тим да наредбе, које су издате у смислу члана 232. ЗКП, пре започињања радње извршења кривичног дела за које су ови окривљени оглашени кривим, не односе се на те окривљене.

Неосновани су наводи у захтеву браниоца ових окривљених, да је мере из члана 232. ЗКП предузео ненадлежни суд, с обзиром да је сходно члану 232. ЗКП, ту меру предузео надлежни суд, а ово стога што је наведена одредба допуштала примену те мере за кривична дела са елементима организованог криминала, а у овом случају радило се о кривичном делу примања мита, а осим тога, у смислу члана 37. став 4. и 39. став 5. ЗКП, ненадлежни суд је дужан да предузима оне радње у поступку за које постоји опасност од одлагања, а у конкретном случају очигледно је да су у питању биле радње које нису трпеле одлагање.

Из свих изнетих разлога, налазећи да су поднети захтеви бранилаца окр. Милована Рашуо, Драгана Миљановића и Милана Обрадовића у целини неосновани, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Новица Пековић,с.р.